

ПРАВО ЗНАЧЕЊЕ ОБОЖАВАЊА БОГА

حقيقة العبودية لله تعالى

<Српски – Serbian – صربي >

Мухаммед б. Салих Ел-Мунецид

www.islamqa.info

الشيخ محمد بن صالح المنجد

Превод: Љубица Јовановић

Рецензија: Амра Дацић

ترجمة: ليوييتسا يوفانوفيتس

مراجعة: عمرة داتسيتش

Право значење обожавања Бога

Питање:

Прочитао сам на вашој интернет страници да сврха због које су људи створени јесте да обожавају Бога. Можете ли да ми појасните право значење обожавања?

Одговор:

Хвала припада Аллаху, нека су благослов и мир над Мухаммедом Божијим послаником.

Ибадет (обожавање) на арапском значи покораване и понизност. Арапи користе израз **тарик му'абед** да опишу утабан и угодан пут због оних који су прошли њиме.

У исламској терминологији реч ибадет (обожавање) се односи на две ствари:

1. Дело човека који обавља намаз (молитву) или даје зекат (обавезну милостињу), представља ибадет (обожавање). Учењаци ово дефинишу као дело са којим се покорава Богу, чинећи оно што је Он наредио и остављајући оно што је забранио, уз љубав, страх и наде према Њему.
2. Ствар која је наређена људима макар је нико и не радио, као што је намаз са својим детаљима, зекат и слично. Учењаци ибадет дефинишу као заједнички

назив за све оно што Бог воли и са чиме је задовољан, од речи, дела, спољашних и унутрашњих.

Ове наређене ствари се називају ибадетом (обожаванем), јер их људи чине из љубави и понизности према своме Господару. У обожавању Бога, према Њему мора бити усмерена потпуна љубав и потпуна покорност.

Наш Господар нам је рекао да крајња сврха стварања цина¹ и људи јесте да само Њега обожавају и да Му у обожавању никог не придружују.

Узвишени Бог каже:

Цине и људе сам створио само зато да Ми се клањају. (Кур'ан, Ез-Зāријāt, 56)

Како да остваримо ову сврху и да достигнемо овај циљ?

Многи људи мисле да се ибадет (обожаване) односи само на неке одређене радње које је Бог прописао да се требају чинити у одређеним временима - као што су намаз, пост и хаџ (ходочашће), и да нема ништа мимо тога. Али то није тако како ови људи мисле.

Колико времена треба да се ураде све ове ствари које су нам прописане у току дана и ноћи? Заиста, колико за то треба времена у људском животу? Шта је онда са остатком живота? Шта је са остатком човекове снаге? Шта је са остатком његовог времена? Како га треба потрошити и где оно треба да иде? Да ли треба да то потроши на обожаване Узвиешног Бога или на нешто друго? Ако ће га потрошити на нешто мимо обожаваня, како онда да испуни сврху са којом су људи створени? Како да оствари речи Узвишеног Бога:

¹ Духовна бића, нама невидљива бића која су створена од ватре. (оп.рец.).

Реци: "Клањање моје, и обреди моји, и живот мој, и смрт моја доиста су посвећени Аллаху, Господару светова. (Кур'ан, Ел-Ен'ам, 162)

'Убудијет (робовање Богу) је општа ствар која обухвата читав живот муслимана (оног који се предао Богу у потпуности). Када се он труди тражећи опскрбу, он тиме обожава Бога, јер му је Бог то наредио, као што Он каже:

... па ходајте пределима њеним и храните се оним што Он даје. (Кур'ан, Ел-Мулк, 15)

Када спава, он спава да би сакупио снаге да обожава Бога, као што је Муаз ибн Џебел, нека је Бог задовољан њим, рекао: „Ја очекујем награду за свој сан као што очекујем награду за свој ноћни намаз.“ Предају је забележио Бухарија (4342).

Доиста муслиман није задовољан све док његово задовољство у јелу, пићу, односу са супругом није убројано у добра дела, као што је Посланик, нека су благослов и мир над њим, рекао: „Доиста једном од вас се пише садака (добро дело) када има однос са својом супругом.“ Рекли су: „О Аллахов Посланиче, када један од нас испуни своје прохтеве за то има награду?“ Рекао је: „Шта мислите када би то урадио на забрањен начин, зар не би за то имао грех? Исто тако када то уради на дозвољен начин, за то има награду.“ Предају је забележио Муслим (1006).

Начин на који ће особа да постигне овај велики степен јесте да увек буде свесна свога Господара било шта да ради и у било којем аспекту живота, и да се пита да ли је у томе тренутку тиме што ради њен Господар задовољан или не. Ако чини дела којима је Бог задовољан, онда нека се захвали Богу и нека ради још више добра. У супротном нека се покаје Богу

и нека тражи опроста, као што Узвишени Бог описује Своје богобојазне робове када каже:

... и за оне који се, када грех почине или кад се према себи огреше, Бога сете и опрост за грехе своје замоле – а ко ће опростити грехе ако не Бог? – И који свесно у греху не устрају. Њих чека награда – опрост од Господара њиховог и рајске баште кроз које реке теку, у којима ће вечно остати, а дивне ли награде за оне који буду тако поступили! (Кур'ан, Āлу 'Имрāн, 135-136)

Овако су наши исправни претходници, и они иза њих разумели ибадет (обожавање). Нису га ограничили само на обреде и времена када обављају те обреде, а остатак живота учинили да је „ван обожавања“. Штавише, сваки од њих је осећао да је читав његов живот био ибадет (обожавање), а да су обреди били време када се може сконцентрисати и обновити своју духовну енергију да може да ради све остале ибадете који се траже од њега. Тако да су пуно пажње придавали томе, баш као што путник придаје пуно пажње стварима које ће да понесе на пут које ће да му буду од користи.

Они су били како их је њихов Господар описао:

... за оне који и стојећи и седећи и лежећи Бога спомињу. (Кур'ан, Āлу 'Имрāн, 191)

У свим стањима су спомињали Бога својим језицима и срцима. Мисао о Божијој величини и страх од Бога је стално била присутна у њиховим срцима у свему што би радили или говорили. Ако би неко од њих урадио грешку или ако би поклекнуо, поправио би се одмах као што смо споменули.

Требаш имати, такође, на уму да је човек роб по природи; робовање је усађено у њега. Па тако, или ће да

обожава само Бога и неће Му у обожавању никога придруживати, или ће робовати нечему мимо Бога, уз Њега или мимо Њега – а обоје је исто. Оваква врста обожавања, Бог ју је назвао обожавањем ђавола, јер је то одазив на позив ђавола.

А Узвишени Бог каже:

О синови Адамови, зар вам нисам наредио: 'Не обожавајте ђавола, он вам је непријатељ отворени. (Кур'ан, Ја Син, 60)

Није могуће да човек заједно обожава и Бога и ђавола.

Каже Узвишени:

Да ли је на исправнијем путу онај који се идући спотиче или онај који Правим путем усправно иде? (Кур'ан, Ел-Мулк, 22)

Реци: 'Зар су једнаки слепац и онај који види, или, зар су исто тмине и светло?' (Кур'ан, Ер-Ра'д, 16)

Ђаво постепено покушава да заведе људе од обожавања Аллаха. Понекад успе да то уради повремено, као што је случај са гресима, као што је Посланик, нека су благослов и мир над њим, рекао:

„Ниједан блудник није (потпуни) верник у тренутку док чини блуд, нити је лопов (потпуни) верник у тренутку када краде...“ Хадису су забележили Бухарија (2475) и Муслим (57).

А понекад успе у томе да у потпуности и прекине везу између човека и његовог Господара, онда када човек уради ширк (Богу придружи некога у обожавању, и у ономе што је својствено само Богу), куфр (неверство) или отпадништво – Богу се утичемо од тога.

Ово обожавање ђавола понекад има облик обожавања страсти и прохтева, на начин што човек чини све што мисли да је добро и оставља све што мисли да је лоше, покоравајући се својим страстима и прохтевима, који га позивају, па је то као да их обожава.

Као што Узвишени Бог каже:

Кажи ти Мени, хоћеш ли ти бити заштитник ономе који је за свога бога своју пожуду узео? (Кур'ан, Фуркан, 43)

А понекад то има облик обожавања новца, као што је Посланик, нека су благослов и мир над њим, рекао:

“Пропао роб динара и дирхема... Када му се да (оно чиме је задовољан) он је задовољан, а када се одбије (када му се не да) он је незадовољан (разочаран).“ (Бележи Бухарија (2887).

Ово се односи на свакога чије је срце везано за нешто мимо Узвишеног Бога, од његових страсти и прохтева. Ако добије оно што жели срећан је, а ако не добије онда је љут. Па је он роб ономе што жели, јер се ропство у основи односи на ропство срца. Што је више покоран овим страстима, то је мања његова покорност Господару, па ако ова покорност страстима и прохтевима буде толико велика да више не практикује ништа од вере, онда ће постати неверником. Ако га ове страсти и прохтеви спречавају да чини неке обавезне ствари или ако га наводе да уради нешто што је забрањено, од онога што особу не изводи из Ислама, и чине му то лепим, онда то има утицај на његову веру и на његову покорност према Господару, до те мере да га то може спречити да извршава своје верске обавезе.

Молимо Аллаха да нам подари благодат потпуне покорности Њему, и да нас учини од Његових искрених

робова и штићеника, јер је Он Онај који све чује, Онај који је близу и Онај који се одазива молбама. А Аллах зна најбоље.

Одговорио: Учењак Мухаммед б. Салих ел-Мунецид

Извор: <http://islamqa.info/ar/49016>

